

500 Мълчимъ и се таимъ. Ни шукъ, нито мълва...
 Салъ дѣдо Илю тамъ надникне съ глава,
 Отдръпни се и — тест! изшитка съ прѣстъ на устни.
 На тия работи той майсторъ е искусни
 И гѣдела му знай... Та искамъ да река —
 Сѣдимъ, таими се, засѣднжли така
 И чаками... За мигъ прѣзъ прѣсти той изевири,
 Замахна съ ятаганъ — и цѣлъ го рой сподири:
 Плясъ, плюсъ, рѣзъ, бухъ! Аллахъ! и бѣгъ и
 [стонъ и вой...
 Юрушъ — гърди съ гърди — това се вика бой. —

510 Додѣ да блѣсне блѣскъ — ний горѣ на стѣнитѣ...
 Двамина ази самъ миросахъ по главитѣ,
 А трети — черъ феллахъ — отъ поврага за мигъ
 Испъкнжлъ, налетѣ върху ми съ остъръ щикъ —
 Хрясъ! Свѣтъ се завъртѣ въвъ дяволска замжта —
 И хайде въ пропастьта надолу съсъ главата...

Бре, майка стара, самъ извъртамъ азъ очи
 И гледамъ — бамъ-башка такова-е личи:
 Ни грѣмъ, ни викъ... Е-хе, каква ли щѣ е тая,
 Си мислѣхъ. Гледамъ го: висока, дълга стая

520 Настлана съсъ легла, на длѣжъ по двоенъ редъ.

„Наздравѣ!“ вика ми отгвѣсно младъ съсѣдъ,
 Като мамулъ овитъ въ бандажи и парцали, —
 „Живѣйшъ ли йоще?... Ехъ, та дѣка да сми знали...“
 Но тукъ зададе се, на свита на челò
 Князь Михаилъ, по редъ, при всѣкое лѣгло,
 Запитва всѣко и ядно вѣжди мрѣщи —
 Че чува отговоръ отвредъ единъ и сжщи:

„Какъвъ си?“ — Българинъ! „А ти, соколъ-юнакъ,
 Отгдѣ си?“ — Българинъ! и тозъ отвръща пакъ...

530 Тукъ, тамъ — и дойде редъ съсѣда ми да пита.
 А чувамъ азъ единъ отъ неговата свита
 Да казва: „На гърди е съ осемъ рани той,
 Че пръвъ съсъ ножъ въ ржка се впуснж въ

[лютий бой.“

Самичъкъ Михаилъ, на грждъ облѣна съ кърви,
 Му сложи кръсть: „А ти, отъ сòколитѣ първи,